A°. 1841. N°. 63.

ARNHEMSCHE COURANT

De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden.

WOENSDAG 31 MAART.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vier regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 25 centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Allerbelangrijkst voorbeeld voor volksvertegenwoordigers.

De Fransche Kamer van afgevaardigden heeft dezer dagen een voorbeeld gesteld, hetwelk niet genoeg kan worden geroemd en ter navolging aanbevolen. Gave de hemel dat, in een gelukkig uur voor Nederland, gelijke gezindheid in onze Tweede Kamer voer!

Doch de daad der Fransche Kamer is zoo strijdig met de »bescheidenheid" die in de onze heerscht; zij moet onze ministeriële leden zoo alleronbetamelijkst, zoo gruwelijk onkinderlijk, zoo razend revolutionair toeschijnen, dat zij weigeren zouden er geloof aan te slaan, al bragten wij twintig Fransche dagbladen bij, met den *Moniteur Officiel* aan het hoofd. Gelukkig dus dat wij de *Nederlandsche Staats-Courant* kunnen aanhalen; de *Nederlandsche Staats-Courant* van dingsdag 23 maart, n°. 70. Aldaar leest men, onder de rubriek FRANKRIJK:

»De wet omtrent het regulariseren van ruim »140 millioen franken, die onder het ministerie »THIERS buitengewoon waren uitgegeven, is op »het einde der zitting van de Kamer der afge»vaardigden van den 19den maart met eene groote »meerderheid doorgegaan. Intusschen is de loop »dezer beraadslaging voor dat ministerie niet gun»stig geweest. Eene *gedane uitgaaf* van 5000 fran»ken als toelage van een naar de West-Indie ge»zonden publicist, den heer CAPO DE LA FEUIL»LIDE, *is afgestemd;* zoodat deze som, naar het »schijnt, *voor rekening der afgetredene ministers* »*komt* en de geheele zaak die der befaamde eet»zaal van den minister DE PEYRONNET herinnert. »De heer THIERS heeft daarenboven van den tegen»woordigen minister van financiën HUMANN harde »woorden moeten hooren over de verwarring, »waarin hij bezig was het financie-wezen te »brengen."

Hoe kon de heer VAN DOORN gedoogen dat iets dergelijks in onze *Staats-Courant* wierd geplaatst! Wat moeten de meesten onzer »vertegenwoordigers" hebben gedacht toen zij die regelen lazen! Gesteld een heer VAN CAMPENS-NIEUWLAND, een heer VAN RAPPARD, een heer VAN DEN VELDEN, of een der Zeeuwsche leden las dezelve!

Want beseft men wel genoegzaam wat anti-ministeriële gruwel daar in die Fransche Kamer werd gepleegd??

Het gold de regularisatie — de peraequatie, zou de heer FRETS zeggen — van eenige millioenen, door het ministerie *buitengewoon* uitgegeven. Gelijk ook in Nederland, het goede land onzer vaderen, zoo menig millioen *buitengewoon* door het ministerie uitgegeven werd; zoo menig millioen waartoe de Kamer geene bewilliging had verleend.

Nu werd er in de Fransche Kamer niet, gelijk zulks in Oud-Nederland pleegt te geschieden, dood eenvoudig gezegd: »Er is een te kort van zoo veel millioenen; mede te deelen waartoe die gelden zijn besteed zou gevaarlijk wezen; mogt iemand soms vinden dat er iets min wettig uitgegeven is, 't is eene gebeurde zaak, *un fait accompli*, best met den mantel der liefde te bedekken." — Geenszins; in de Fransche Kamer wil men niets weten van dergelijke *faits accomplis*, en van die *mantels der liefde*. — Neen; men wil naauwkeurig weten: waartoe die *buitengewoon* uitgegeven gelden zijn besteed; men wil zulks tot in de kleinste bijzonderheden weten. Uit bloote nieuwsgierigheid? neen, volstrekt niet; maar om de gelden die men onwettig en onnoodig uitgegeven acht, *niet* te bewilligen, *niet* door het volk te laten opbrengen, maar VOOR REKENING DER MINISTERS TE LATEN.

Zóó begrijpt men het nut eener volksvertegenwoordiging! Daaraan heeft het volk wat meer dan aan zuchten en klagen, aan bescheidenheid en mantels van liefde! Dat leert ministers wel af, onwettige uitgaven te doen! Dan is het goede volk niet meer de zondebok die alles moet betalen, tot die uitgaven toe, naar het schijnt, welke het *Handelsblad* eens »schandelijke geldverspillingen" geliefde te noemen, maar natuurlijk met den bewusten mantel wenschte te bedekken.

Verbeeld u nu eens dat er in Nederland ook zoo wierd gehandeld! dat men naauwkeurige rekening verlangde van het opgegeven te-kort, en de posten die men onwettig of nutteloos mogt achten, VOOR REKENING DER MINISTERS liet!

Verbeeld u dat onze tegenwoordige minister van financiën, even als in Frankrijk de heer HUMANN, aan de oude heeren ministers ook eens »harde woorden" liet hooren over de verwarring waarin men bezig was het financie-wezen te brengen! — Of zou misschien ons financie-wezen minder in verwarring gebragt zijn dan het Fransche?

Zou al het talent des heeren VAN CAMPENS-NIEUWLAND toereikend zijn om dit te betoogen?

Er werden nu toch onlangs, en dat wel van ministeriële zijde, in onze Kamer, voorbeelden uit Frankrijk aangehaald; zal men ook leden vinden, gezind om dit voorbeeld, in Frankrijk gegeven, voor Nederland heilrijk te doen zijn?

Buitenlandsche berigten.

ZWEDEN en NOORWEGEN.

Stockholm, 16 *maart*. Het *Aftonblad* meldt heden: »Z. M. de koning is gedurende de laatste dagen ongesteld geweest en heeft veeltijds het bed moeten houden." (*Pr. St. Z.*)

ITALIE.

Rome, 16 *maart*. Betrekkelijk de aanstaande reis van mons. *Capaccini* verneemt men dat dezelve niet alleen tot Holland bepaald is, maar dat hij meer landen, inzonderheid Duitschland, bezoeken zal. De nog steeds niet beslechte aangelegenheid van het aartsbisdom Keulen moet daarbij vooral in aanmerking komen, en men gelooft dat de prelaat voor zijne reis meer dan een jaar noodig hebben zal. (*Allg. Z.*)

— De *Allgemeine Zeitung* berigt van de Italiaansche grens: dat de aartsbisschop van Keulen er op staat om in zijn aartsbisdom terug te keeren, en daardoor de onderhandelingen, die tusschen den pauselijken stoel en den koning van Pruissen aangeknoopt en bijna tot een gelukkig einde gebragt waren, op nieuw verwikkeld heeft.

DUITSCHLAND.

Hannover, 22 *maart*. Bij de algemeene belangstelling welke de spoorwegen thans wekken, is het de redactie aangenaam het volgende te kunnen mededeelen aangaande den tegenwoordigen stand der Hannoversche spoorweg-aangelegenheid: Eene volledige wet betrekkelijk de onteigening ten behoeve van ijzerbanen is daargesteld. Z. M. heeft, op voorstel van den minister van binnenlandsche zaken, de aanlegging bevolen van spoorwegen: 1°. van Hannover naar Celle, Hildesheim en Brunswijk; 2°. van Hannover naar Celle in de rigting van Hamburg en Boitzenburg; 3°. van Hannover naar Pruissisch Minden. (*Hann. Zeit.*)

Stuttgart, 24 *maart*. De prinses *Sofie* van *Oranje* is gisteren uit 's Gravenhage aangekomen om een tijd lang bij hare koninklijke ouders te vertoeven. Zij zal de gelegenheid waarnemen tot eene grondige genezing, naardien zij sinds geruimen tijd ernstig aan de borst lijdt. (*Köln. Zeit.*)

ENGELAND.

Londen, 27 *maart*. De *Tweed* van 20 stukken, kapitein *Douglas*, die heden van hier naar Noord-Amerika onder zeil zou gaan, heeft bevel bekomen haar vertrek uit te stellen, ten einde eenen commissaris-generaal aan boord te nemen.

— In den *Morning Chronicle* leest men het volgende: »Het tractaat ter regeling van de vaart door de Dardanellen, waarvan wij vroeger gewaagden als in onderhandeling zijnde, is thans tot stand gekomen. Hoewel nog niet geteekend zijnde, heeft men toch de grondslagen aangenomen, en de vertraging in het onderteekenen en ratificeren vloeit alleen voort uit een punt van vorm."

FRANKRIJK.

Parijs, 26 *maart*. De Kamer der pairs zet langzaam hare beraadslagingen over de fortificatie-wet voort. Gisteren heeft zij slechts vijf redenaars gehoord. Intusschen komt de wijze, waarop de heer *Guizot* de zaak behandeld heeft, als beslissend ten voordeele van het wets-ontwerp voor. Hij heeft, als het ware, den schrik in de Kamer gejaagd, door te verklaren dat de aanneming van het amendement der commissie het bestaan van het ministerie in gevaar zoude brengen. Men gelooft dat de meerderheid voor het ministerie, welke men voor acht dagen slechts op 20 stemmen begrootte, thans vermoedelijk 40 zal bedragen, ten gevolge der nieuwere verzekeringen, welke de heer *Guizot* sedert twee dagen ontvangen heeft.

Parijs, 27 *maart*. De *Moniteur* bevat de volgende telegrafische dépêche:

Marseille, 24 *maart* 1841.

De prefect van de monden der Rhône aan den minister van binnenlandsche zaken.

Het geregtelijk onderzoek wordt met ijver voortgezet. Het getal der in hechtenis genomen personen bedraagt 21. Deze belagchelijke aanval heeft niets dan verontwaardiging en afkeer te weeg gebragt. Alles geniet de volmaaktste rust.

— Wij zijn nog altijd zonder juiste berigten betrekkelijk den volksoploop van Marseille: de regering moet echter dienaangaande reeds bijzonderheden hebben vernomen.

— Men zegt, dat de hertog *van Orleans* in de aanstaande maand eene reis door het zuiden van Frankrijk zal doen. — Lord *Granville* en de heer *d'Appony* hebben heden met den heer *Guizot* eene vrij lange conferencie gehouden. — De benoeming van den heer *de St. Aulaire* tot ambassadeur te Londen zal eerstdaags in den *Moniteur* worden bekend gemaakt. — De conferencien tusschen de ambassadeurs der groote mogendheden en den heer *Guizot* duren gestadig voort; vele koeriers vertrekken dagelijks naar de verschillende hoofdsteden.

— De verslagenheid, welke de zaak van den gefailleerden notaris *Lehon*, broeder van den Belgischen gezant, heeft gebaard, neemt nog met iederen dag toe, naarmate men meer bekend wordt met de daadzaken, welke tot deze catastrophe hebben geleid. De schulden bedragen te zamen 7,500,000 fr.; het getal der daarbij betrokkenen is zeer groot; de hertogin *de Duras*, zegt men, verliest daarbij ruim een millioen; de graaf *de Montalivet*, intendant der civiele lijst, 120,000 fr.; de heer *Pastoret* eene nog grootere som; de heer *Piscatory* omtrent 200,000 fr. Door deze laatste som kwam de catastrophe tot uitbarsting en geeft thans natuurlijkerwijze stof tot de treurigste beschouwingen over eenen inderdaad onzinnigen weelde- en zwijmelgeest. Mevrouw *Lehon*, gemalin van den Belgischen gezant, welke een aanzienlijk vermogen bezit, zal bij deze treurige aangelegenheid insgelijks een groot verlies lijden; men twijfelt of de heer *Lehon* hier zijnen gezantschapspost zal kunnen blijven waarnemen.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 29 maart. Heden morgen omstreeks zes ure is in de Uilenburgerstraat een huis ingestort, hetwelk door negen huisgezinnen, bestaande uit 32 personen, bewoond werd; zes zijn dood van onder het puin weggehaald, en zeven meerder of minder gekwetst naar het gasthuis vervoerd, terwijl nog verscheiden personen vermist worden; men is onvermoeid werkzaam, om het puin weg te ruimen, en zoo mogelijk de nog onder het puin bedolvenen te redden.

's Gravenhage, 28 maart. De beide Nederlandsche commissarissen, de staatsraad *Copes van Hasselt* en de heer *Boeye*, zijn dezer dagen uit Antwerpen alhier teruggekeerd. Naar men wil weten, zouden de onderhandelende partijen onderling, behoudens hoogere goedkeuring, tot een vergelijk zijn gekomen, ten opzigte van de nog ter regeling aanhangig gebleven onderwerpen, en er alzoo de hoop bestaan op eene afdoening van dit gedeelte der bepalingen van het Londensche vredesverdrag. (*Dagbl. v. 's Gravenh.*)

— Z. M. heeft dezer dagen benoemd:

Bij het 1ste regement zware dragonders: Tot kommandant van het regement, *K. W. J. Storm de Grave*, thans luitenant-kolonel bij de afdeeling kurassiers n°. 3; tot luitenant-kolonel, *C. van Olden*, thans majoor bij de afdeeling kurassiers n°. 3; tot majoors: *J. Bergers* en *L. H. J.* baron *van Voorst tot Voorst*, thans ritmeester-kommandant, de eerste bij het regement huzaren n°. 6 en de tweede bij het regement ligte dragonders n°. 5.

Bij het tweede regement zware dragonders: Tot luitenant-kolonel, *J. J. Habetz*, thans majoor bij de afdeeling kurassiers no. 9; tot majoor, *J. Matthys*, ritmeester-kommandant bij de afdeeling kurassiers n°. 3; tot ritmeester-kommandant, *J. Sasse van Ysselt*, ritmeester bij het regement huzaren n°. 6; tot ritmeester-kommandant, *E. Oosting*, ritmeester bij het regement lanciers n°. 10.

Bij het derde regement ligte dragonders: Tot majoor, *A. J. J. Verheyen*, ritmeester-kommandant bij het regement lanciers n°. 10.

Bij het vierde regement ligte dragonders: Tot luitenant-kolonel *F. A. W. de Groote*, majoor bij het regement ligte dragonders n°. 4; tot majoor, *H. J. van Utenhoven*, ritmeester-kommandant bij het regement lanciers n°. 10.

Bij het eerste regement lanciers: Tot luitenant-kolonel, *P. G. R.* baron *Snouckaert van Schauburg*, majoor bij het regement lanciers n°. 10; tot luitenant-kolonel, *C. G. van der Sleyden*, majoor bij het regement ligte dragonders n°. 5; tot majoor, *W. F.* baron *van Snouckaert van Schauburg*, ritmeester-kommandant bij het regement lanciers n°. 10; tot ritmeester-kommandant, *F. A. J. C.* baron *van Voorst tot Voorst*, ritmeester bij het regement huzaren n°. 6; tot ritmeester-kommandant *L. J. H. Gerard van Sysen*, ritmeester bij het regement lanciers n°. 10; tot ritmeester *P. A. Erzey*, 1ste. luitenant bij de afdeeling kurassiers n°. 3.

Bij het tweede regement lanciers: Tot luitenant-kolonel, *E. F. von Wiebeking*, majoor bij de afdeeling kurassiers n°. 3.

— Men verneemt dat door Z. M. eervol ontslag verleend is aan *J. de Bloeme*, commies bij het departement voor de hervormde eeredienst, en benoemd tot surnumerair-commies bij hetzelve departement *D. Jonker*, thans werkzaam bij de maatschappij van weldadigheid.

— In de memorie van toelichting van het ontwerp van wet omtrent de heffing der belasting op het personeel wordt gezegd, dat bij de beraadslagingen over de begrootings- en andere financiële wetten, welke op het einde des vorigen jaars plaats hadden, van regeringswege het uitzigt is geopend, dat spoedig zou worden overgegaan tot eene herziening der personele belasting, en deswege zoodra mogelijk eene geheel nieuwe wet zou worden ontworpen. Als hoofd-doeleinden, welker bereiking men zich bij dien arbeid voor zou stellen, worden opgenoemd: 1°. vereenvoudiging; 2°. vermindering van den druk dezer belasting op de lagere volksstanden, door het overbrengen van een gedeelte daarvan op voorwerpen of gebruik van weelde; 3°. ontheffing van de belasting daar waar zij op beroepen of bedrijven drukt, in plaats van op vertering, genot of weelde gevestigd te zijn, en 4°. toepassing van verkregen ervaring wegens de werking van de bestaande wet, ten einde de wederkeerige regten en verpligtingen des te duidelijker aan te wijzen. Evenmin als de deugdelijkheid en het wenschelijke der genoemde beginselen in twijfel te trekken valt, even moeijelijk is het deze in toepassing te brengen in eene wet, welke bestemd is om de directe bijdrage te regelen van elken ingezeten, naar gelang van zijne verteringen en maatschappelijken stand; ingerigt om gelijkmatig te werken in de onderscheiden provinciën en gemeenten des rijks, met in het oog houding van billijkheid en regtvaardigheid jegens alle standen en individuën. Hoe moeijelijk dan ook de taak ware, welker vervulling de regering wenschte te beproeven, en hoe beperkt ook het tijdsbestek zij, dat haar te dien einde verbleven was, zoo heeft men zich echter daardoor niet laten terughouden, ten einde de natie spoedig, en wel reeds met den aanvang van het dienstjaar op 1 mei aanstaande, in het genot te stellen der verbeteringen, die men zich voorstelde, en vooral der verligtingen, welke men aan de lagere volksklasse wilde verschaffen. Het is de uitslag dier ernstige poging tot verbetering, welke thans aan de beraadslaging der Staten-Generaal onderworpen wordt, en tot staving dat de onderwerpelijke voordragt aan de op den voorgrond gestelde beginselen beantwoordt, zoo wel als tot toelichting van eenige bepalingen van het ontwerp van wet zelven, strekt de memorie tot toelichting. Het ligt wel in den aard der zaken, dat, bij de groote verscheidenheid der voorwerpen, gevallen en uitzonderingen, elk der hoofd-grondslagen van de wet tot een aantal bepalingen aanleiding geeft, welke in de wet behooren opgenomen te zijn, wil men den belastingschuldigen ingezeten in betrekkelijke gelijkmatigheid doen bijdragen en ieders aanslag zoo veel mogelijk aan vaste regelen onderwerpen. Het betrachten der zoo algemeen gewenschte meerdere eenvoudigheid kon niet gepaard gaan met het behoud van de thans bestaande zes grondslagen, maar moest in het verminderen van het aantal dier grondslagen zelven gezocht worden. Van daar dat bij het onderhavig ontwerp twee grondslagen der thans nog bestaande wet zijn weggevallen, namelijk, de deuren en vensters, mitsgaders de haardsteden, dorwijze, dat het middelbaar bedrag der belasting voor die grondslagen bij dat van den eersten grondslag, de huurwaarde, gevoegd wordt. De vereeniging der bewuste drie grondslagen tot één enkelen, de woning of liever de huurwaarde daarvan, beveelt zich derhalve in allen opzigte aan, door vereenvoudiging, minder inmenging van het bestuur, afschaffing van tellingen van deuren en vensters en van haardsteden; gelijksoortigheid in het dragen der belasting en meerdere zekerheid voor de schatkist. In de toekomst zal de invoering van nog meerdere eenvormigheid en vastheid hieromtrent nog mogelijk zijn, daar men voornemens is bij eene nadere wettelijke voordragt een zeker verband voor te stellen tusschen de noodzakelijke periodieke herziening van het werk des kadasters voor de grondbelasting der gebouwde eigendommen en de regeling der huurwaarde voor de personele belasting; derwijze dat telkens om de vijf jaren eene herziening voor de beide onderwerpen gelijktijdig zou kunnen plaats hebben, en gevolgelijk elk huis tot éénen aanslag worden gebragt, zoodat, de eigen aangifte vervallende, ieder huurder, bij het betrekken van een huis, de som zou kennen, waarvoor het in de personele belasting voor de huurwaarde gesteld is, op dezelfde wijze als waarop hij, die een huis wil koopen, vooraf onderzoekt, tot welk bedrag het in de grondbelasting is aangeslagen.

Rotterdam, 29 maart. Heden voormiddag omstreeks elf ure heeft Z. M. de koning, te paard gezeten en vergezeld door hoogstdeszelfs beide jongste zonen, zijnen plegtigen intogt alhier gedaan, en zich, onder het gejuich der ontelbare volksmenigte, naar het raadhuis begeven.

Arnhem, 30 maart. De *Avondbode* berigt, dat het dagblad niet verder zal worden uitgegeven dan tot en met den 31sten dezer maand. — Het zou nog al interessant zijn, te vernemen wat de *Avondbode* heeft gekost, en aan wie. Intusschen verdient het opmerking dat zoodanig blad, officiële mededeelingen erlangende, zich nogtans niet staande houden kon. Deze omstandigheid zou de bewuste »gezetheid der natie tot behoud harer oude instellingen," waarvan wel eens zoo hoog werd opgegeven en waarvan dan toch de *Avondbode* de ijverigste verdediger was, kunnen doen betwijfelen. — Men is nieuwsgierig of het *Journal de la Haye* ook spoedig het voorbeeld van den *Avondbode* volgen zal?

Mengelwerk.

Ontwerp nopens de krankzinnigen.

(Uit het *Weekblad van het Regt.*)

Nadat wij in vroegere nos. dit ontwerp, benevens de daartoe behoorende bijlagen hebben medegedeeld, gelooven wij onzen lezers geene ondienst te doen met hun hoofdzakelijk de inleiding te doen kennen van het belangrijk geschrift van mr. L. METMAN (1) waarop wij dezer dagen de aandacht hebben gevestigd, en hetwelk, benevens eigene gedachten over het zoo gewigtige onderwerp der wetgeving nopens de krankzinnigen, behelst de Fransche wet van 6 julij 1838 en die van Génève 1838 op dit stuk, benevens de verhandelingen, welke aldaar omtrent deze aangelegenheid hebben plaats gehad.

> »*Si vero jam ad Patriam oculos*
> »*adverto, nesco, utrum me gravius*
> »*moerore commoveri, an pudore*
> »*suffundi sentiam.*"
>
> SCHROEDER VAN DER KOLK.

»Hoe menigmaal heeft men onzen landaard het verwijt gedaan van te groote gehechtheid aan het oude, van stilstand daar, waar de vooruitgang in kunsten of wetenschappen het meer voortreffelijke van het nieuwe elders op eene overtuigende wijze had aangetoond. Velen weren dit verwijt van zich af, en vermeenen, dat het juist tot onze goede eigenschappen behoort van niet dan na langdurig en beproefd onderzoek het oude tegen het nieuwe te verwisselen. Maar tegen deze verontschuldiging is, geloof ik, vrij wat aan te merken. Niet, dat men hetgeen lang heeft geduurd, ligtvaardiglijk moet wegwerpen, om aan te nemen datgene, wat de proef der ondervinding nog niet heeft doorgestaan. Maar men geve zorgvuldig acht op hetgeen hier en elders plaats heeft; men onderzoeke zoo naauwkeurig mogelijk; men zij niet vadsig, en vergenoege zich niet met de magtspreuk onzer nationale slapers: ***onze voorouders hebben het wel zóó gedaan, waarom zouden wij anders handelen?***

Als echter eene waarheid eenmaal tot ons doorgedrongen is; als zelfs de ijverigste verdedigers der leer van stilstand eene verandering wenschelijk, ja noodzakelijk oordeelen; als een ieder allerwege om verbetering roept, dan kan men zich niet meer achter den bedoelden dekmantel verbergen; dan moeten de handen aan het werk geslagen, het oude gebouw afgebroken en het nieuwe in de plaats gesteld worden.

Zij, die tot handelen zijn geroepen, en in zoodanig geval nog achterwege blijven; die tegen moeijelijkheden, of liever tegen de werkzaamheden, tot derzelver opheffing benoodigd, opzien; die de woorden: *bezorgdheid voor het algemeen welzijn*, op de lippen hebben, maar de handen niet uitsteken, zijn niet op hunne plaats: hun levensbeginsel is rust, en deze moest hun geschonken worden.

Welk gevoel bezielt den minnaar van zijn vaderland wanneer hij op deze wijze deszelfs stoffelijke belangen ziet benadeeld? Dat van medelijden met hen, die zulke gegronde redenen tot klagten geven, — van diep leedwezen over onzen eigen toestand.

Geldt het echter veel meer dan stoffelijke belangen: staat het welzijn op het spel van de ongelukkigsten onzer natuurgenooten; is het de vraag of men hen, die geen misdrijf plegen kunnen, met misdadigers zal gelijk stellen, in hokken opsluiten en met ketenen beladen, dan wel of men hun lot door eene menschlievende behandeling verzachten, hun herstel bewerken zal, zoo bevangt ons eene akelige huivering, en wij weten niet (om de aan het hoofd dezes geplaatste woorden te bezigen), of hier een gevoel dan van droefheid dan van schaamte regtmatiger zij.

Dit is het geval, wanneer wij de blikken met opzigt tot den toestand van krankzinnigen rondom ons werpen.

(1) Te 's Gravenhage bij J. BELINFANTE.

Een ieder, die zich de moeite van opmerkzaamheid getroost, is daarvan overtuigd, en voor hen, die niets gelooven dan hetgeen met autoriteiten kan worden gestaafd, verwijs ik naar de redevoering, door den hoogleeraar SCHROEDER VAN DER KOLK gehouden, bij gelegenheid van de overgave van het rectoraat der hoogeschool te Utrecht, op den 16den maart 1837.

De menschlievende pogingen van verschillende geneesheeren hebben, reeds in den aanvang dezer eeuw, het gezegend gevolg gehad, dat in andere landen de vorige barbaarschheid voor eene doelmatige behandeling van krankzinnigen plaats maakte. In Frankrijk heeft, vooral de groote PINEL in dat opzigt uitstekende diensten bewezen, niet alleen aan zijn vaderland, maar ook aan de menschheid in het algemeen. Zijn *Traité medico-philosophique sur l'aliénation mentale*, in 1801 uitgegeven, bevat, naar het oordeel van deskundigen, uitmuntende beschouwingen, waarvan hij de deugdelijkheid door eigen voorbeeld staafde. Het verhaal, door zijn' waardigen zoon gegeven van de eerste bevrijding eens ongelukkigen op zijn bevel, is treffend."

Dit wordt door den schrijver ingelascht; wij verwijzen er den lezer naar; want het geldt misschien meer dan alle betoog; daarna laat hij zich aldus uit:

»Maar zou men van Frankrijk kunnen spreken en van de vordering der wetenschap in de behandeling van krankzinnigen, zonder te gewagen van ESQUIROL, die zijn geheele leven aan de verzachting van het lot dezer ongelukkigen had gewijd? Reeds in den jare 1804 bepleitte hij hunne zaak bij den prefect van policie te Parijs met het beste gevolg. Er was namelijk een besluit genomen, dat niemand in een krankzinnigen-gesticht kon worden geplaatst, ten zij deszelfs interdictie was geprovoceerd. Hij toonde middagklaar de ongelukkige gevolgen aan, welke daaruit voor de herstelling der lijders moesten voortvloeijen, en dat betoog vestigde hij destijds (ik zeg in 1804), op gronden, welke thans, in den jare 1841, nog in ons vaderland moeten worden herinnerd, om een toestand van zaken te doen ophouden, bijna veertig jaren vroeger reeds door een ieder voor allernoodlottigst gehouden.

De krankzinnigen en de verbetering van hun lot waren de gestadige voorwerpen der zorgen van ESQUIROL. In 1818 bood hij den minister van binnenlandsche zaken eene memorie aan over de krankzinnigen-gestichten in Frankrijk, en de middelen tot derzelver verbetering. Over de geestdrift waarmede hij de zaak behandelde, kan men eenigzins oordeelen uit den aanvang van het stuk: »HOWARD," zegt hij, »*se proposa d'adoucir le sort des misérables, qui s'étaient faits les ennemis de leurs semblables et de l'ordre social; plus heureux que lui dans l'objet des mes recherches, j'ai pénétré dans l'asile du malheur où gémit souvent la vertu.*"

»Hij heeft in den *Dictionnaire des sciences médicales* geplaatst een artikel, getiteld: *Masion d'aliénés*, dat later, aanmerkelijk vermeerderd, is opgenomen in zijn *Traité des maladies mentales*, te Parijs en te Brussel in 1838 uitgegeven. Als men hier nog bijvoegt de *Mémoires sur l'isolement des aliénés*, in het Instituut van Frankrijk, den 1sten october 1832 voorgelezen, heeft men een overzigt van de voornaamste stukken, welke, door ESQUIROL geschreven, de voordragt in 1837 eener wet op de krankzinnigen ongetwijfeld hebben voorbereid.

Er bestond echter in Frankrijk geene zoo dringende noodzakelijkheid tot verandering der wetgeving. De wet op de gemeentebesturen van 16—24 augustus 1790, droeg namelijk de zorg voor krankzinnigen aan dezelve besturen op, en naar aanleiding daarvan, waren dan ook van tijd tot tijd administrative voorschriften gegeven, waardoor de plaatsing in een krankzinnigen-gesticht geheel afgescheiden en onafhankelijk was van het provoceren eener interdictie.

Wat er ook in andere landen, bijzonder met betrekking tot de wetgeving te dezen opzigte is gedaan, vindt men naauwkeurig opgegeven in de met veel zorg bewerkte academische verhandeling van den heer J. SCHRÖDER, *de legibus in commodum mente alienatorum*, te Utrecht in 1838 verdedigd. Belangrijk is ook een *aperçu de législation comparée sur les aliénés* van DE GOLDERY, opgenomen in de *Revue étrangère et française de législation* van FOELIX, *avril* 1838.

Hoe was het tot nu toe in ons vaderland met krankzinnigen-gestichten en met de wetgeving op dit punt gesteld? Ik schroom niet daarop kort-weg te antwoorden: ALLERELLENDIGST.

Terwijl men overal elders vooruitgang opmerkte, was hier niet alleen stilstand, maar zelfs, althans met betrekking tot de wetgeving, achteruitgang.

In de bovenaangehaalde redevoering van professor SCHROEDER VAN DER KOLK wordt het treurigst tafereel van de krankzinnigen-gestichten in ons vaderland gegeven. »In de meeste plaatsen," leest men aldaar, »worden de lijders in holen en naauwe kerkers afgezonderd, of leiden zij, met gevangenen en dieven vermengd, een ellendig leven; en mogt het somwijlen gebeuren, dat deze of gene herstelde, hetwelk tot de zeldzaamheden behoort, dan strekt zulks tot een krachtig bewijs, dat de natuur nu en dan hinderpalen, sterker dan de ziekte zelve, weet te onderwerpen. Boven de ingangen van zoodanige kerkers en holen, zou men met regt de woorden kunnen schrijven, welke DANTE boven de poorten van de verblijfplaatsen der verdoemden in het onderaarsche rijk heeft gegriffeld;

»*Laat alle hoop varen, gij die hier binnen treedt!*"

Zal er nog iemand aan de dringende noodzakelijkheid tot verbetering kunnen twijfelen bij het lezen van die woorden, welke op eene van 's lands hoogescholen, in het openbaar, door eenen leeraar zijn uitgesproken en nimmer werden weêrlegd? Intusschen zijn er sedert weder drie jaren verloopen, en, wat er ook overwogen en bedacht zij, tot op dit oogenblik is alles onveranderd gebleven. (*Slot hierna.*)

De Vergissingen.

De baron VAN STILBERG is een oude, Duitsche diplomaat, die zich na eene lange en schitterende loopbaan van de staatszaken heeft teruggetrokken. Hij heeft verstand genoeg gehad om slechts de helft van zijnen leeftijd in de intrigues der politiek te verslijten, waarin de noodzakelijkheid om zijne fortuin te maken hem geworpen had. Zoodra zijne eerzucht voldaan was, heeft hij, als een wijsgeer, afgezien van alle verdere grootheid, eereteekenen en rijkdom die hij misschien had kunnen verwerven, om rustig te Parijs te leven, in eenen kring, waarin hij om zijne verdiensten en beminnelijke hoedanigheden gezocht en geacht wordt.

De vicomte ALFRED DE LUXEUIL is een jonge dandy die er zijn werk van maakt om de vergetene overleveringen van de RICHELIEU'S, DE LAUZIN'S, DE TILLY'S en andere groote verleiders, weder te doen herleven. De onderneming is moeijelijk genoeg in onzen zoo ernstigen en degelijken tijd; intusschen gelukt het den vicomte, door ijver en volharding, moeite en stoutmoedigheid, van tijd tot tijd eenige oude avonturen uit den tijd van het regentschap weder op te voeren.

Toen de baron het bal verliet dat onlangs ten voordeele van hen die door de overstroomingen ongelukkig waren geworden gegeven werd, ontmoette hij op den trap den vicomte onbewegelijk tusschen een paar heesters tegen de leuning van den trap geleund, in eene treurige overpeinzing verdiept.

Wat voert gij daar toch uit, mijn waarde ALFRED? vroeg hem de diplomaat verwonderd.

— Ah! zijt gij het, antwoordde de vicomte, gij ziet een bedrukt, neergeslagen verpletterd man.

— O! mijn hemel, gij doet mij schrikken! maar welke gebeurtenis, welk ongeval brengt u dan in dien toestand? — Ik wil geen misbruik maken van uwe ontroering om u eene mededeeling af te lokken, maar ik bied u de hulp van mijnen troost en raad aan. En als niets u noodzaakt hier op den trap schildwacht te blijven houden, zou ik u voorstellen u in mijn rijtuig naar huis te brengen.

— Ik neem dat alles gaarne aan, baron; ik weet dat gij het goed met mij meent; ik ken uwe bescheidenheid, en zal u mijn ongeval vertellen.

— Gij moet dan weten, vervolgde de dandy toen hij in de berline van den diplomaat had plaats genomen, gij moet weten dat ik op dit bal gekomen was, met het doel om er eene vrouw te ontmoeten, die ik reeds sedert meer dan veertien dagen bemin.

— Ik begrijp u; gij maaktet eene speculatie van de barmhartigheid, zoo als de meeste van hen die ten voordeele der slagtoffers van de overstroomingen gedanst hebben.

— Die vrouw, waarom zou ik het u verbergen? die vrouw is eene jonge en schoone weduwe, zeer koket, eene onzer vurigste leeuwinnen, de gravin de R. . . . . Ik weet niet uit welke gril zij heden avond niet heeft willen dansen; daar zij gedurende het geheele bal sterk geëntoureerd was, heb ik geene gelegenheid kunnen vinden om haar een briefje te overhandigen, dat ik voor haar had gereed gemaakt. Het oogenblik van het vertrek bleef mij nog slechts overig; zoodra zij dus opstond om heen te gaan volgde ik haar van verre, ik zag haar een hemelsblaauwe pelisse omdoen, en onder aan den trap waar gij mij ontmoet hebt, duwde ik mijn billet in eene kleine hand, die ik teeder drukte; vervolgens wilde ik naar het bal terugkeeren, klim eenige trappen op, en sta regt tegen over de gravin.

— Dat is pikant! gij hebt u door eene pelisse laten misleiden?

— Hoe ligtzinnig spreekt gij daarover? bedenk toch dat de naam der gravin niet in dat briefje geschreven is, en dat de mijne er in staat, want ik heb de onvoorzigtigheid of liever de dwaasheid gehad het te teekenen. Ziedaar mij dus vreesselijk gecompromitteerd! Wie weet in welke hand mijn billet gevallen is? Het is mogelijk dat eene deugdzame of preutsche vrouw het ontvangen heeft, en dat onvoorbereid, zoodat men, bij mangel van wezenlijken toorn, niets liever verlangen zal dan het ruchtbaar te maken, om den dubbelen triomf van eene afgewezene hulde te genieten. Dan maakt het gerucht, schandaal, mogelijk een duel, dat niets zou zijn, maar toch een hevige schok voor mijne eigenliefde en mijne reputatie, want ik zal al den schijn van eene nederlaag tegen mij hebben.

— Ik moet bekennen, hernam de baron, dat, van de ergste zijde beschouwd, dit alles gebeuren kan; maar, waarde vriend, gij spreekt tegen iemand die uwe vrees niet deelen kan. Wilt gij weten waarom niet? Dat zal u mogelijk gerust stellen. Luister.

Ik was twee-en-twintig jaar oud, had pas mijne studiën aan de universiteit te Heidelberg volbragt, en ik was naar huis teruggekeerd, een treurig en ellendig verblijf dat mijn vader mij met een mager inkomen had nagelaten. In afwachting van beter, vestigde ik mij in de hoofdstad van het groot-hertogdom * * *, mijn vaderland. Maar ik was jong, en, gelukkig in mijn ambteloos leven, bekommerde ik mij weinig over de toekomst. Bovendien leverde de loopbaan der ambten vele moeijelijkheden op, en eenige mijner vrienden, vol ijver en goeden wil, hadden in al hunne ondernemingen schipbreuk geleden. Hoe zou het mij gelukt zijn geplaatst te worden, ik die geen enkelen beschermheer had?

De ondervinding toonde mij aldra aan, dat ik moest afzien van alle hoop om den weg der eereposten te bewandelen. Op raad van achtbare mannen solliciteerde ik naar een nederig ambt, en op de meest ontmoedigende wijze was alle moeite vruchteloos. Ik troostte mij in het koffijhuis *de Zwarte Arend*, met mijne pijp, een glas bier, en de vrolijke gesprekken mijner vrienden.

Onder die vrolijke kamaraden was een jong mensch, MULLER genaamd, die, zeer dik en slecht gevormd, eene dier figuren was die geschapen zijn om tot een mikpunt van alle aardigheden en plagerijen te dienen. Eens des zondags uit de kerk komende, zag ik op de groote markt iemand vóór mij, die mij voorkwam MULLER te zijn: ik strekte den arm uit, en met eenen weltoegebragten slag sla ik hem den hoed tot over den neus. Dat was eene vrij lompe aardigheid, waarvoor ik vreesselijk gestraft werd, toen de gewaande MULLER, zijnen hoed uit de oogen trekkende, mij het vertoornde gelaat van den graaf DE RUFFEN, eersten minister van den groothertog, vertoonde.

Ik had eene gelijkenis vergeten, die somtijds tot onderwerp van onzen spot verstrekte.

— Vergeef mij! zeide ik tot den graaf, eenige ontschuldigingen stamelende, vergeef mij, uwe Excellentie, ik hield u voor. . . .

— Voor wien? vroeg de graaf vertoornd.

Ik wilde reeds MULLER noemen; maar een plotselinge inval, een trek van tegenwoordigheid van geest redde mij van die onhandigheid, en ik vervolgde met een zedig vertrouwen:

— Ik hield u voor mijnen voortreffelijken vriend, den kapitein MILDORF.

Ik moet u zeggen dat onze eerste minister de zwakheid had om vreesselijk met zijnen belagchelijken persoon ingenomen te zijn; hij verbeeldde zich bevallig, welgemaakt en gevormd om te behagen te zijn. De kapitein MILDORF was een schoon man, van een bevallig uiterlijk en beroemd wegens zijne overwinningen bij de dames der hoofdstad.

Ik voegde er eenige woorden van berouw bij, en beklaagde mijne daad in vrij goede bewoordingen, maar de graaf viel mij bij die jeremiade in de rede, en zeide met een welwillend glimlachje:

— O, het is niets; de aardigheid is misschien van geen zeer fijnen smaak; maar ik neem het niet kwalijk, want ik zie dat de bedoeling niet misdadig was. Bovendien moet men bij jonge lieden iets over het hoofd zien. Indien ik op iemand verstoord was zou het de kapitein zijn, die mij dien slag berokkend heeft.

Niet te vreden van mij op den vriendelijksten toon die woorden van barmhartigheid te hebben toegesproken, vroeg de graaf mij mijnen naam, en toen ik hem dien gezegd had, riep hij uit:

— Maar hoe is dat, uw vader heeft den staat groote diensten bewezen; hij was een getrouw en loyaal militair, hij is gestorven, meen ik, zonder fortuin na te laten? Waarom laat gij de aanspraken uwer familie niet gelden?

— Ik deed hem zediglijk opmerken dat ik te vergeefs om een zeer mager ambt had gevraagd, en dat men zich niet eens verwaardigd had op mijn verzoek te antwoorden.

— Dit is eene onbillijkheid die ik herstellen zal, en morgen zult gij nader van mij hooren.

En inderdaad, den volgenden dag werd ik bij het bijzonder kabinet van den minister aangesteld, met eene jaarwedde van vijftien honderd gulden.

Ziedaar hoe ik door eenen vuistslag de loopbaan der eereambten binnentrad.

Ik had de schoonste kansen op bevordering, maar ik verwaarloosde ze om mij slechts met mijne vermaken bezig te houden. En om u de waarheid te zeggen heeft het mij nooit berouwd dus mijne schoonste jaren te hebben gesleten. Geloof mij, zij die te vroeg de lessen der wijsheid volgen bederven hun leven. Ik was toen drie en twintig jaar, en bekommerde mij weinig om een staatsman te worden. Mijn hoofd en hart hadden andere voornemens en wenschen, om zich mede bezig te houden. Mijn karakter en mijne neigingen dreven mij om onophoudelijk het toeval, de avonturen en de genoegens der liefde te zoeken. Ik gaf mij gretig aan dien hartstogt over, zonder welken de jeugd slechts een woord zonder zin is; en ik verschafte mij hierdoor die aangename en heerlijke herinneringen, die tegenwoordig het genoegen mijner eenzame en ledige uren uitmaken.

Op eenen avond had de barones de V. . . ., een teeder voorwerp mijner liefde, mij in de tuinen van het hertoglijk paleis rendez-vous gegeven. Ik wachtte reeds lang, en mijn geduld liep bijna ten einde, toen ik in eene donkere laan eene witte japon zag. Ik ging er zachtjes op af, ik wilde mij door eene verrassing over het uitstel wreken, en trad de barones ter zijde als een schrikverwekkend en stom schaker. Zij verschrok over niets, zelfs niet over mijn zwijgen. — Na een half uur, toen, aan het einde der laan, het licht dat uit de

ramen van het paleis schitterde ons verlichtte, deed zich een dubbele kreet van verwondering hooren.

— O, mijn hemel! het is de hertogin!

— O, mijn God! het is de groot-hertog niet!

Ik was de doorluchtige vorstin te voet gevallen, die op eenen toon van gestrenge waardigheid zeide;

— Zwijg, mijn heer, en wacht mijne bevelen.

Naauwelijks was eene maand verloopen of ik kreeg mijne aanstelling als eerste secretaris van legatie, die mij verpligtte terstond naar Londen te vertrekken.

Zoo trad ik dan in de diplomatie, door eene vorstin als eene eenvoudige barones behandeld te hebben.

Na drie jaren mijnen post van secretaris te hebben waargenomen, vroeg ik geene bevordering, maar mijn ontslag. Ik had behoefte aan rust, en was verlangend een land weder te zien, waar ik zoo vele illusiën had achtergelaten. Men stond mij het verlof toe, om gedurende drie maanden de lucht van mijnen geboortegrond te gaan inademen; eenen tijd die zeer snel voorbij vloog, want de gelukkige uren gaan als een droom voorbij. Op den dag waarop het verlof eindigde, kreeg ik eene officiële dépêche van den minister van buitenlandsche zaken.

Zonder twijfel, dacht ik, een bevel om te vertrekken! Maar hoe groot was mijne verrassing toen ik het cachet had losgebroken! De omslag bevatte eene aanstelling van minister plenipotentiaris bij het Fransche hof. De schoonste post der diplomatie!

Ik vroeg mij zelven af van waar die gunst kon komen, en weldra had ik de sleutel van het raadsel, toen ik onder den omslag der aanstelling eenen vertrouwelijken brief door de hand zijner Excellentie geschreven, en aan den graaf VAN BLUMFELD, een' mijner superieurs in de diplomatische hierarchie, geadresseerd vond. Die brief bevatte kostbare geheimen, die zoo wel den schrijver als hem, voor wien het gezantschap bestemd was, konden doen vallen. De minister had zich in den omslag vergist, en de graaf VAN BLUMFELD had het bevel om te vertrekken ontvangen, dat voor mij bestemd was. Om de gevolgen van zijne onachtzaamheid voor te komen, schreef de secretaris van staat mijnen naam in de aanstelling, op voorwaarde dat ik hem den vertrouwelijken brief zou terug geven.

Ik zou hem dien voor niet hebben weêrgegeven; maar ik liet het mij welgevallen.

Kort daarna, nam ik eene maand verlof en ging in het schoone jaargetijde naar Baden, een heerlijk en vrolijk verblijf, waar ik mijne schoone dagen en schoone avonturen moest wedervinden. Onder andere schoonheden die mij boeiden, was er eene, die meer dan de andere mijne stoutmoedigheid aanvuurde; zoo zelfs, dat ik meende mij te mogen veroorlooven door beklimming een rendez-vous te veroveren, dat zij mij weigerde.

Wanneer men in eenen donkeren nacht door middel van eene ladder het raam eener kamer beklimt, die men niet kent, loopt men groot gevaar zich te bedriegen. En als gij dan bij toeval, in plaats van bij eene vrouw, die vergeven zou, binnen te komen, het raam van eenen echtgenoot of knorrigen celibataire bestormt, aan welke gevaren stelt gij u dan niet bloot, vooral in ene stad die door vreemdelingen bevolkt is, die bijna alle hunne reispistolen onder hunne peluw verborgen hebben!

Ik vergiste mij dan, en de schoone Engelsche werd bedrogen. Mijne dwaling kostte mij niet het leven, maar slechts de vrijheid, daar zij mij naar het altaar voerde, waar ik de vrouw huwde, van welke ik nu weduwnaar ben, en die mij bij haren dood de driemaal honderdduizend gulden naliet, die hare huwelijksgift uitmaakten.

Op een moeijelijk tijdstip, ontving ik van mijn hof gewigtige instructiën, betreffende eene geheime onderhandeling met de ambassade van Oostenrijk. Ik voerde de onderhandelingen door tusschenkomst van eenen jongen secretaris, die alleen regtstreeks met mij mogt onderhandelen, ten einde geene vermoedens op te wekken.

Ik had nog slechts één bezoek van dien jongen mensch ontvangen, toen op eenen morgen de derde secretaris van het Russische gezantschap zich bij mij voorstelde. Ik weet niet door welke afgetrokkenheid, nam ik den Rus voor den Oostenrijker, wiens trekken nog niet zeer diep in mijn geheugen waren gegrift, en ik sprak hem uitvoerig over onze zaak. Gedurende het gesprek bemerkte ik mijne dwaling, maar het was te laat, en ik vervolgde. Wat gebeurde er? Daar Rusland niet aan zulk eene naïveteit bij eenen diplomaat kon gelooven, hield men mijne waarachtige woorden voor eenen politieken leugen, zoo als men die dagelijks in de diplomatie uitvindt; en dit trouwens vrij natuurlijk denkbeeld verzekerde den goeden uitslag van onze onderhandeling. Sedert ging ik voor een groot diplomaat door, en ik ontving een groot aantal kruisen en den titel van baron.

— Gij ziet dus, waarde ALFRED, vervolgde de heer VAN STILBERG, dat eene vergissing niet de minste zorg moet verwekken, daar ik aan soortgelijke dwalingen mijnen rang en fortuin verschuldigd ben.

— Ja, hernam LUXEUIL, maar iedereen is zoo gelukkig niet als gij.

— Dat zullen wij morgen weten.

Den volgenden dag kwam ALFRED met een zeker air van triomf bij den baron.

— Welnu? vroeg de diplomaat.

— Welnu! men heeft mijnen brief beantwoord, door een rendez-vous heden avond op het bal der opera.

— Dat is kostelijk, hernam de baron glimlagchende, maar pas op, er schiet u nog eene kwade kans over: de onbekende is mogelijk oud en leelijk, of wel is het eene vrouw die een kaartje voor het bal ten behoeve der slagtoffers van de overstroomingen genomen heeft, zoo als men een lot in de loterij neemt: namelijk om zijne fortuin te zoeken. EUGÈNE GUINOT.

Advertentiën.

Marktprijzen.

NIJMEGEN, 29 maart 1841.

Hooglandsche Tarwe was wederom zeer schaars en tot vorige prijzen moeijelijk te koopen. Men heeft besteed van *f* 9 tot *f* 9,70; — gewone *Cleefsche* en *Inlandsche* werd slechts door een enkelen kooper tot circa vorige prijzen gekocht. Algemeen waren de prijzen lager gesteld; men heeft *f* 7,50 à *f* 8,60 besteed, terwijl geringe soorten en *Betuwsche* van *f* 7,25 à *f* 7,75 worden gekocht; — *Rogge* ging voor *f* 5,25 à *f* 5,50 vlug af; — *Gerst* in een doen: *Winter-* *f* 4,75 à *f* 5,10; — *Zomer-* *f* 4,40 à 4,75; — *Boekweit* meer aangeboden voor *f* 5,40 à 5,75; — *Haver* ging vlug van de hand *f* 2,50 à *f* 2,90; — *Koolzaad* [illegible]; — nieuw *Rood Klaverzaad* 50 à 64 cents per Nederlandsch pond.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 30 Maart 2 El 3 Palm 2 Duim; gew. 0 Duim; gev. 3 D.

Prijs-Courant der Effecten.

MAANDAG 29 MAART.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten $4\frac{1}{2}$ u.
NEDERL., Werk. Schuld à $2\frac{1}{2}$ pCt.	$50\frac{1}{16}$	$50\frac{3}{4}$	$50\frac{1}{16}$ à $\frac{3}{4}$
Dito Dito . . » 5 »	$97\frac{7}{8}$	98	$97\frac{15}{16}$
Uitgestelde Schuld . . » »			
Kansbiljetten . . . . . *f*	$22\frac{9}{16}$		
Amortisatie-Syndicaat. à $4\frac{1}{2}$ pCt.	$88\frac{7}{8}$	89	$88\frac{7}{8}$ à 89
Dito Dito . » $3\frac{1}{2}$ »			
Handelmaatschappij . » $4\frac{1}{2}$ »	165	$165\frac{5}{8}$	$165\frac{5}{8}$
Nieuwe Dito . . . » $4\frac{1}{2}$ »			
Nieuwe Dito 1837 . » $4\frac{1}{2}$ »			
Oostindische Leening » 5 »	$95\frac{7}{8}$	96	96
Spoorweg Haarlem . . »			
Aand. Rijn-Spoorweg . » $4\frac{1}{2}$ »			
FRANKR. Inschrijv. G. B. » 3 »			
SPANJE. Leening *Ardoins* » 5 »	$20\frac{3}{4}$	$20\frac{7}{8}$	$20\frac{3}{4}$
Dito onbep. stukk. . » 5 »			
Passive . . . . »			
Deferred . . . . »			
Fransche Uitgestelde »			
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »	$16\frac{1}{2}$	$16\frac{5}{8}$	
RUSL. *H. & C.* 1798, 1816. » 5 »	$104\frac{3}{8}$		
Dito 1828, 1829 . . » 5 »	$104\frac{3}{8}$	$104\frac{1}{2}$	
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	$97\frac{3}{8}$	$97\frac{1}{2}$	
Oblig. bij *Hope* . . . » 4 »	$87\frac{1}{8}$		
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg. . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »	$68\frac{3}{8}$		
Certific. van dito. . . » 6 »	$69\frac{1}{2}$		
POLEN. Aandeel. à fl 300 » *f*			
Dito à fl 500 » »			
OOSTENR. Aand. à fl. 100 » *f*			
Dito à fl 250 . . . . » »			
Metalliek . . . . » 5 »	$104\frac{3}{4}$		
Dito . . . . » 3 »			
Dito . . . . » $2\frac{1}{2}$ »			
BRAZILIË. Dito dito » 5 »	$72\frac{1}{2}$		

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.